

DE BEKER

De schaduw van het kruis was over Jezus' ziel gevallen toen Hij in de opperzaal zat met het kleine gezelschap rondom de tafel.

Daar verrichtte Hij een symbolische daad, die alles samenvatte, wat Hij voor hen had gedaan en nog zou doen. Hij nam een beker en toen Hij God ervoor gedankt had, gaf Hij die aan hen. Hij nam de wijn in de beker als datgene, wat het beste zou symboliseren, wat Hij aan hen en aan de wereld gaf.

Die beker, die Hij in Zijn hand hield, bevatte al de ervaringen van de wijnstok in het verleden. De ziel van de wijnstok, de soort grond waarop hij gegroeid was, het snoeien, de stormen die er overheen gegaan waren, de zonneschijn en de regen, het uitpersen van de druiven in de wijnpers - deze alle hadden bijgedragen om de wijn die Hij hun gaf haar kwaliteit te geven. Verander dat verleden en men verandert de wijn; alles van het verleden lag in die beker. Hij hield een Onzichtbare Beker aan hun lippen, één waarvan deze stoffelijke beker een symbool was, een beker die de ervaringen van heel zijn leven bevatte.

Alles wat Hij gezegd had, gedacht had, geleden en gebeden had, *alles* wat Hij gedaan had en geweest was ging in die Beker, die Hij nu aan hun lippen zette. Zij dronken van Zijn leven.

Nazareth.

In die stille jaren in Nazareth, toen Hij in het verborgene leefde, werkend aan de timmerbank, Zijn handen hard van de arbeid, midden in het gewone leven, met de zorgen van moeder, met het saaie bekrompen leven van een dorp, met de verantwoordelijkheid voor het onderhoud van een gezin na de dood van de vader, al die tijd met de grote Visie in Zijn hart, maar onuitgesproken, zó overwint Hij in het gewone leven. En *al* deze dingen, de strijd en overwinning, gaan in de Beker.

Velen van ons, de meesten van ons, moeten ons leven in diezelfde saaie verborgenheid leven, strijdend om ons brood te verdienen, werkend in een fabriek, op het land, op kantoor, op school, in een ziekenhuis, steeds in contact met het platvloerse en de dingen die ons verwonden. En voortdurend is er in ons hart, onuitgesproken, een visie van iets groters, iets edelers. Maar Hij houdt de Beker aan onze lippen en wij drinken van Zijn overwinning over de saaiheid van het gewone leven.

Dan legt Hij het timmermansgereedschap neer en trekt erop uit om Zijn Boodschap te verkondigen en om dieper door te dringen in de ziel van de mensheid.

'Hij was gedoopt geworden in de arbeid van de wereld, nu zou Hij gedoopt worden in haar zonde'.

De doop.

Johannes roept het volk op tot bekering. Zijn geladen woorden grijpen de mensen in de ziel en zij stromen tot hem om te worden gedoopt.

Jezus begeeft zich ook in die stroom. Hij, met onbezoedeld geweten en onbevleete ziel, Hij die geen bekering nodig heeft, Hij de zondeloze, gaat ook staan in de rij, misschien met een hoer vlak voor Hem en een tollenaar achter Hem, en Hij wordt één met hen, wordt gedoopt in een doop der bekering. De vereenzelviging is volkomen.

Dan volgt de reactie van Zijn gevoelige ziel tegen die vereenzelviging. Hij keert de mensen de rug toe en de strijd wordt voortgezet in de woestijn.

De verzoeking.

Was dit nu werkelijk de weg, vereenzelviging met de mensen? Moest het Zijn weg zijn om van binnenuit te redden door te delen? Veertig dagen lang zag Hij het alles onder ogen en toen kwam de honger. Hij moest naar de mensen terug om te eten.

"Gij hoeft niet terug, Gij zijt Gods Zoon, dat is genoeg. Blijf hier, voed uzelf door het wonder en leef als de wonderwerkende Zoon van God"!

Het is de stem van de verzoeker. De verzoeking om apart te gaan staan, te leven door het goddelijk wonder, te leven door mystieke gemeenschap, tevreden te zijn met een zoon van God te zijn, dit is één van de meest werkelijke verzoeken van het geestelijk leven. Dit is de verzoeking van de mysticus.

De Zoon des mensen.

Jezus schuift dit alles terzijde. Hij wilde niet tevreden zijn met de Zoon van God te zijn. Hij zou ook de Zoon des mensen zijn. Hij zou leven door elk woord dat uit de mond van de Vader uitging en dat woord betekende vereenzelviging met de mensen en hun verlossing tegen hoge prijs.

Waarom zou hij bij platvloerse mensen gaan staan wanneer hij terugging, zo vroeg de verzoeker en stelde voor: ga liever op het dak van de tempel staan, wees een samenvatting van het nationale geloof, wees iemand waar de mensen tegenop zien.

Dit is eveneens een ernstige verzoeking in het geestelijke leven: de verzoeking om hoog op de tempel van geestelijk gezag te staan, om gezag te verkrijgen door positie en vertoning. Jezus weigerde ook dit. Zijn plaats was niet boven op de tempel, maar daar beneden met de mensen. Hij zou Zijn gezag verkrijgen door te dienen.

Daarna stelde de verzoeker voor: "Als je vastbesloten bent om tot de mensen te gaan, neem dan mijn weg! De weg die je gekozen hebt is te kostbaar, er zijn goedkopere wegen, maak reclame voor jezelf. Gebruik de methode van de politicus: buig je voor mij en voor mijn wegen en al deze koninkrijken zullen je toebehoren!" Dit is de verzoeking van de politicus in de godsdienst. Jezus weigerde deze weg, hoewel Hij wist, dat de weg die Hij gekozen had, een vereenzelviging zou betekenen en in een kruis zou eindigen. Hij was tussen twee zondaars gedoopt en deze keuze hield in dat Hij tussen twee moordenaars gekruisigd zou worden. Hij zou de mensen toebehoren tot aan de uiterst mogelijke grens.

Het besluit was, dat Hij de Zoon des mensen zou zijn. Hij zou alles op Zijn hart dragen, wat de mensen dragen... en meer.

Zijn programma.

Hij ging regelrecht naar de kleine synagoge in Nazareth en maakte Zijn programma bekend: *De Geest des Heren is op Mij, daarom, dat Hij Mij gezalft heeft, om aan armen het evangelie te brengen; en Hij heeft Mij gezonden om aan gevangenen loslating te verkondigen en aan blinden het gezicht, om verbrokenen heen te zenden in vrijheid... Lucas 4:18,19.*

Deze verkondiging van Zijn programma bracht verbazing en blijde verwondering onder Zijn dorpsgenoten, totdat Hij verder ging en hun vertelde hoe breed deze boodschap was. Zij was zo breed als het hele menselijke ras. God geeft net zo zeer om de heidenen als om de Jood, want er waren veel melaatsen in Israël, maar de profeten werden gezonden naar heidenen buiten. Toen zij dit hoorden, veranderde de zaak. De mensen zijn bereid om elke hoeveelheid waarheid aan te horen, mits die niet in strijd komt met hun klassen - of rassenvooroordeel. Nu hadden zij geen plaats meer voor deze jonge Dromer.

Kwaad stonden zij op en leidden Hem naar de rand van de berg, om Hem van de steilte te storten.

Maar Hij ging midden tussen hen door en vertrok.

Deze blinde nationale vooroordelen kwamen op Hem af en dreigden Zijn leven met de grote visie uit te doven, maar de kalme moed van het innerlijke bewustzijn van roeping deed Hem midden tussen hen doorgaan om Zijn weg te gaan, te genezen en voor de mensen te sterven.

Dit *alles* ging in de beker.

Populariteit en trouw.

Toen werd Hij geweldig populair. De scharen dronken Zijn woorden in, die als dauw op hun dorstige zielen vielen. Zij die genezen waren trokken overal rond om te vertellen van de Barmhartige. De mensen vonden in Hem nieuw gezag, het gezag van de werkelijkheid, en toen zij zagen hoe Hij het brood brak voor de menigten in de woestijn, kwamen zij om Hem met geweld Koning te maken. *Daar Jezus bemerkte dat zij zouden komen en Hem met geweld meevoeren om Hem Koning te maken, trok Hij Zich weer terug in het gebergte, geheel alleen.* Hij bleef trouw aan de hoge roeping van de Vader voor Hem, zelfs wanneer dat voor Hem het kruis zou betekenen. Deze verblindende weg naar macht werd terzijde geschoven, Hij koos de langere weg naar Zijn Golgotha

Al de toewijding en de beslistheid waarmee Hij een troon afwees voor een kruis, gingen in de beker.

Overspel.

Zij slepen een vrouw, in overspel gegrepen, in Zijn tegenwoordigheid. Al Zijn reinheid van dat moment, toen Hij bukte en in het zand schreef, beschaamd om naar haar schande te kijken, al de fijngevoeligheid en de beschaving van Zijn ziel, die niet wilde bijdragen aan de verlegenheid van het schuldige slachtoffer,

al de moed waarmee Hij de beschuldigers in beschuldigden veranderde en

al de verlossing die opgesloten lag in de woorden: *Ook Ik veroordeel u niet. Ga heen, zondig van nu af niet meer!*

Dat *alles* ging in de beker.

Jeruzalem.

Toen kwam de dag, waarop Hij Zijn aangezicht naar Jeruzalem richtte om dat tegemoet te gaan, wat zeker tot Zijn veroordeling zou leiden.

Al de geestelijke beslistheid, die de mensen zou dwingen om te kiezen voor of tegen het Koninkrijk van Zijn Vader,

al de tederheid van dat moment, als Hij de stad voor zich ziet en op de Olijfberg weent over de stad,

al de moed van dat uur, wanneer Hij met vlammende ogen de handelaars uit de tempel verjaagt,

al het constructieve in Zijn werkwijze als Hij, na de storm, in de tempel zittende, leert, de blinden en lammen geneest en de kinderen verwelkomt,

dit *alles* ging in de beker.

In India zijn er geweest die grote bezwaren hebben gemaakt tegen de stormkanten van Jezus' natuur: de weëen uitgesproken over de Farizeeën, het oordeel uitgesproken over de steden die Zijn Woord verwierpen, de reiniging van de tempel. Volgens hen past dit alles niet in de geestelijke kalmte en overwicht, de tekenen van de volmaakte mens. Maar niemand kan tegenspreken, dat hetgeen Hij tegen

de Farizeeën zei, waar was, dat reinigende stormen noodzakelijk zijn om letterlijke en geestelijke atmosferen te reinigen als die bedompt zijn geworden, dat de kracht die Hij gebruikte om de tempel te reinigen niet lichamelijk was, maar de kracht van een gezaghebbende persoonlijkheid.

Ik houd van de Christus van het vlammeende oog en de zegenende hand, de tedere, maar vreselijke profeet, die een ontzettend oordeel uitspreekt over de stad en dan over haar weent.

Ik houd van de Christus, die de storm van Zijn verlossende toorn losliet over de natie en toen de terugkaatsende storm over Zich heen liet gaan aan het kruis om de verlossing te voltooien. Ik drink ervan en ben sterk.

Terwijl Hij aanzat met Zijn discipelen aan die allerheiligste tafel, lezen we van Hem: *...stond Hij, wetende, dat de Vader Hem alles in handen gegeven had en dat Hij van God uitgegaan was en tot God heenging, stond Hij van de maaltijd op, legde Zijn klederen af, nam een linnen doek en omgordde zich daarmee...en Hij begon de voeten der discipelen te wassen. Johannes 13:3,4.*

Hij was Zich zo bewust van Zijn grootheid, dat Hij nederig durfde te zijn.

In de beker ging dit majesteitelijke van Zijn ziel, verbonden met een nederige dienst. En wij, die niet nederig durven te zijn uit angst onze echte kleinheid te tonen, wij drinken van het leven van Hem, die zo groot was, dat Hij durfde te bukken en wij beginnen dan te leren wat koninkrijkheid werkelijk is: de kracht om te buigen en te dienen.

Ook dat is in de beker.

Sidney S. Wilson